

BAJTÁRSI

LEVÉL

1961. IV. évf. I. sz. levél 1. oldal Utrecht, 1961. jan. 15.

ÉVFORDULÓK.

Vannak temetések, amikor a gyászoló közönség nem hullat könyveket, még a koporsót vivő fekete lovak is fiváncolnak, mintha örülnének annak, hogy az Öregetők viszik utolsó útjára. Az emberek bálokat rendeznek, hogy vígan vegyenek búcsút a jó Öregtől, akit többet nem láthatnak viszont.

Egy magas hegygerincről nézem ezt a víg temetési szertartást; igyekszem én is bele élni magam a koporsót kísérő tömeg hangulatába, de érzem, hogy nem sikerül. - Az ő-csztendő teszi meg előttem utolsó útját, és az általános öröm helyett egy kis elgondolkoztató melanholia éli meg a lelkemet. Ha az emberek nagyrészenek a lelkebe tudnék látni, bizonyosan észrevehetném, hogy nem egyedül állok ezekkel a gondolatokkal. Nem szídom a távozó Öreget, pedig én sem dicsekedhetem sok jóval, amikkel életemben elhalmozott, hanem igyekszem értékét is elismerni, annál is inkább, mert sohase lehet tudni, mennyivel lesz jobb az új, a Fiatal, az Öröksébe lépő.

Első és emberi gondolatomat az egykori római költő így fejezte ki: "Az idők elmúlnak, és mi megöregszünk a hallgatagon tovább-nő éveikkel!" Ez az igazság nem nagyon örömkeltő. De vannak más igazságok is, amelyeket nem lehet az elmúlt évtől megtagadni.

Az eltűnt évben, a Trianoni gyászos évfordulón végig süvített az igazság lelkeket borzongató szele az egész világon: sok barátot állítottuk csatasorba igaz ügyünk mellett. A berlini kérdés elcsendesedett, hiába volt a sok fenyegetőzés, és Kruscsov, a sátánok fejedelme, hiába verte lezuhzott cipőjével az ENSZ. díszes asztalát, mert a magyar kérdést mégis ismét napirendre tűzték. Az ENSZ. utolsó és tagadhatatlanul magyar szempontból is legfontosabb döntése: a kolonizáltság megszüntetése, amely kimondja, hogy minden államnak - tehát a magyarnak is - kizárólagos joga, hogy maga határozza meg egyéni élet- és politikai állam-formáját, erre mas állam sem erőlködi, sem erőszakos befolyást nem gyakorolhat. De ami a legnagyobb és jövőt formáló, hogy a történelmet szigorúan ismétlődik: a Nyugat nyeregbe emelte a kommunista Orszországot, amely most az ő nyakát is fojtogatja; a bolszevizmussal nyeregbe ültette az óriási Kinai-Birodalmat, és most háborzongva észreveszi, hogy háta mögött fenyegető viharfelhőként emelkedik magasra Orszországa legnagyobb ellensége: Kína a maga közel 700 milliós lakosságával és évi 20 milliós szaporulatával! Ez a tömeg nem tud megélni saját országát, társán belül, létfontosságú terjeszkedése. De hova? Déli és nyugati szomszédai hasonló népességűek. Egyetlen terjeszkedési iránya: Észak, Mongólia, Szibéria. Alig hiszem, hogy ezt csak a világ népeiségi viszonyait tanulmányozó tudósok látnák!

Kévször arra az itteni rovat, hogy tovább folytassam azt, hogy a temetőbe kísért ő-csztendő hozott jót is az emberiség és a magyarság számára, de bátran elmondhatjuk, hogy Isten malmai, ha lassan is, de biztosan őrlnek, és ha Benne rendületlenül bízunk, nincs okunk a reménytelenségnek.

Az idő elszűhán felettünk, emberck, intézmények felett egyaránt. A m. kir. Csendőrség is immár a 30. születésnapját ünnepli 1961. február 14-én. Otthon együtt, gondosan előkészített csendőrnapon emlékeztünk meg dícső Testületünk multjáról; ma szétszórtan, nyíltan vagy titokban emlékeztünk erről a napról, és gondolunk vissza egykori csendőr életünk-
ra. Területileg szétszórtan ugyan, de lélekben együtt! Valamikor részle-
tes intézkedések történtek családi ünnepünk mikénti megtartására, ma a
körülmények diktálják a megemlékezés mikéntjét. Lehet, hogy nagyobb cso-
portok szépen feldíszített termekben, a kisebbek valamelyik Bajtársi la-
kásán, néha csak kettesben, vagy éppen egyedül, az otthon bujdosók vagy
börtönökben szenvedők egy-egy röpkö gondolatban vagy titokban ejtett
sóhajtásban adóznak a nap emlékének. De történnék ez bármilyen formá-
ban, ezen a napon összedobnának a melegen érző csendőrszívek!

Nem adhatok én sem intézkedéseket, csak általános gondolata-
im lehetnek az elkövetendő csendőrnapi. - Gyűljünk össze valahol, ahol
lehet, lehetőleg szombat- vagy vasárnapon (február 14. előtt vagy után),
amikor kemény munkában álló Bajtársaink és Barátaink is ott lehetnek.
Imádkozzunk Hazánkért, Népünkért, Testületünkért. Tisztelegjünk élő és
megdicsőült Hőseink, Mátyárjaink emléke előtt. Idézzük fel a multat és
tegyünk fogadalmat a jövőre! Ezek a gondolatok aranyfonalként szőjjék
át megemlékező szavainkat!

Gondoljunk arra is, hogy ezen a napon becsületet magyar né-
pünk is velünk ünnepel, az a nép, amely bennünket a szívébe zárt és visz-
szavár: Ezt a nagy elismerést a jövőben még jobban ki kell érdemelniük!
A jövő magyar csendőrségnek a mult és a jelen tapasztalatai alapján kell
felépülnie. Ne kell faragni mindazt, ami rossz volt, és meg kell tartá-
nunk mindazt, ami szép, jó és egészséges volt. Ezt ki kell hívónunk a
hontalan életben szerzett jó tapasztalatokkal.

Arról a magas hogygerincről, ahol a gondolataim születtek,
most a másik oldalra tekintek, ahol már nem a temetést, hanem a születést
látom. Oda kell most már fordulnunk, és a mult magasztaláról a jövőbe kell
tekintenünk tele reménységgel, bizalommal, hittel! A magyar feltámadás,
a magyar újjászületés béra közöledik, és nekünk fel kell készülnünk
arra, hogy Hazánk, Népünk, Nemzetünk javát szolgálhassuk: **HIVEN, BESSU-
LETTEL, VITTEZÜL!**

A csendőrnapon Veletek ünnepeltek, kedves Csendőr Bajtársaim.
Ott lesztek lélekben mindenütt köztetek, és meleg bajtársi kézszorítás-
sal köszöntelek Benneteket.

Nyugaton 1960/1961 éjszakáján.

vitész KIRÁLY GYULA ezds.
a MKCSBK. vezetője.

oooOooo

MAGYAR MARADJ MAGYAR...

Bárhogy verjen a sors, maradj mindig kemény!
Legyen a lelkében egy parányi remény!
Az, hogy minden rossznak vége szokott lenni.
Nem kell mindörökké rabkényerret onni!

Egyszer lent a korél! Egyszer fent forgása.
Minden mi történik, - Isten alkotása:
Nem Isten verése, hogy szétszórt bennünket!
Hisz csak így ismerik szortoszet nevünket!

Csak most kezdik látni, ki legény a gáton!
Pedig tudományunk nem hozta lóháton.
Csak ugy gyalogszerrel, pusztá kézzel jöttünk!
Csak a Mindenható öröködt fölöttünk!

Hogy mának maradjunk! Szétszórv a Földön!
Ki erre, ki arra mindon földgörgöngyön!
His életgyökerek, magyarai hajtások!
Az örök forgáshoz, életakarások!

Kemény maradj magyar! Ösapánk is az volt!
Ezt az örökséget vívd, ha véros is volt!
S majdha egyszer vége lesz a nagy csatának,
Feküdj az ekének, feküdj a kaszának!

Egyik éjjel igen heves tűzérsegi tűz szinte a poklot szabadította az arcvonalra. A gyalogság állása csakhamar romhalmazzal gránát-tölcseről állott. És ebben az infernóban is állta a helyét Sebes Bajtársunk szakasza. A kilótt világító rakéták fényében meglátszott az előlre gyülekező ellenséges gyalogság. Csak még egy kis ideig kitartani hangtalanul, hogy aztán meglepetésszerűen és hatatosan nyissák meg a tüzet az előnyomulókra.

Sebes közvetlen közelében vágott be azonban egy alma. A légnyomás és ropszdarabok megtették hatásukat. Egy felismerhetetlen, százból verző, összeroncsolt hústömeg maradt a nyomokban. Alárendeltjei bátor parancsnokuk kiesését látva, szinte bosszútól lihogva nyitották meg a mindent elpusztító, megsemmisítő tüzet.

Csak az ellenséges vállalkozás teljes megsemmisítése után lehetett szó a sebesült parancsnok segélyben részesítéséről, elszállításáról. A segélyhelyen csak ideiglenes kötéssel látták el, és már is indult a betegszállító repülőgép, hogy kórházba szállítsa.

A kórházi orvosok toldozták-foldozták a bátor katonát, hogy embert hozzanak össze a összeroncsolt test maradványaiból. Tudásuk, lelkiismeretességük, menteni készségük majdnem sikertelenné látszott. Hiszen addig is, míg volt alárendeltjei ki tudták hozni a tűzvonalból, és amíg a segélyhelyre, illetve kórházba került, rengeteg vért vesztett. Az elfolyt vér pótlására alkalmazott vérátömlesztés után is alig javult valamit az állapota.

Az ápolónők nagy gyöngédséggel, gonddal kezelték a súlyos sebesültet. Lázalmában -előttük ismeretlen nyelven- állandóan bizonyos szavakat ismételt. Senki sem értette azokat.

Az ápolónői közös szobában folyamatosan megtárgyalták egymásközt a beteg állapotát, és onlították azt is, hogy lázalmában olyan nyelven beszél, amelyet senki sem ért. Egy ilyen beszélgetést hallott B. Kató is, egy magyar igazgató-tanító árvája. Szülei vel vendorolt ki, ma már arva és teljesen a saját keresetére van utalva.

A sebesült nevét oly elferdítve hallotta, hogy abból mindenre, csak arra nem lehetett követeltetni, hogy az illető magyar.

Inkább a kíváncsiság késztette arra, hogy meghallgassa a lázalmában beszélt. Kérte társnőit, hogy egy ilyen alkalomkor hívják őt a kórházi ágyához.

Kérése jóformán percenként belül teljesült. Oh, és mily öröm, mily boldogság volt hallani az édes anyanyelvünkön lázalmában beszélt beteg: "Édesanyém... Klárika hívom, de megnőttél... Majd ha tiszt lesz belőlem..."

Kató kérte az osztály-orvost, hogy a beteget helyezze át az ő gondozása alatt álló tereembe, hiszen egyedül ő érti a nyelvét a kórházban és más senki.

A kérése teljesült is, de sajnos, hogy a fokozottan gondos ápolás ellenére sem következett be tartós javulás a beteg állapotában. Újbóli vérre van szüksége. A konzervált vér helyett Kató ajánlja fel saját véré, magyar vért a magyarnak. E vérátömlesztés csodát művel. Vagy mert szeretettel lett adva, vagy mert ez a vér egy földön termett a másikkal, ki tudná?

A javulás lassan, de napról-napra folyamatosan történt. Hónapok teltek még el a kórházi ágyán, de Bajtársunk napról-napra erősebbnek érezte magát. Az orvosok dédelgették, de ő csak az esti órákat várta néhez: akkor jött szolgálatának végétével magánlátogatóként Kató.

Egyik ilyen magánlátogatás alkalmával a következőket kérdezte Sebes: Kató, hogyan tudjam Isten után megköszönni, meghálálni magának azt, hogy élek s újból ember lesz belőlem?

-En csak a kötelességemet teljesítettem ápolásával, minden mást az Istennek és az orvosi tudománynak köszönhet.-

-Nincsen egészen igaz, de majd ha elhagyhatom egészségesen a kórházat, mégis megpróbálok valamit, amit már régen elhatároztam.-

A kórházból kikerülve Sándor, mint lábbadozó és kiméletre szoruló -osténnként rendszerint a kórház kapujában várta Katót, hogy aztán a közeli parkban sétálgatva, pár órát együtt töltsenek el feszítlen csövegéssel.

Egy ilyen séta alkalmával a lenyugvó nap bearanyozta azon kőterem falát, amelyben Kató teljesített szolgálatot. A lép oly megkapában szép volt, hogy önkéntelenül felriadtott:

-Néze Sándor, az én aranykalitkám, mely fogva tart engem, mint a legszebb valódi kalitka az ő rabmadarát. Nincs belőle szabadulás, és ha mégis kinyílnék a kalitka ajtaja, a rabmadár csak visszatérne oda. Sándor gondolataiba merült-n egy darabig a tüneményt nézte, majd Kató kipirult arcát s egyszerre megszólt:

-Van szabadulás a kalitkából még pedig úgy, hogy a rabmadár nem is kíváncsodik oda vissza. Kató, maga a véret adta nekem, én attól felépültem. A maga egyrésze már beaonm él, és ha ezt úgy érzi volem szemben, mintahogyan én Magával szemben, arra kérem, legyen a feleségem. Nem hálából... szeretem magát Kató. A választ csak holnap adja meg, gondolja át, hiszen egy egész életről van szó...-

-A választ holnap helyett most azonnal megadom Sándor! Boldogan leszek a felesége, hogy egy életen át mellette maradjak. Így ketten, két szárnyaszegett madár, új otthon alapítunk, hogy szerelmünkön és szeretetünkön át abban megtaláljuk az elvesztettet!-

oooOooo
SZERETET.

A Szeretet ünnepe táján szeretetre sóvárog és szeretetet óhajtott osztogatni minden igaz szív. Böngészőkedéseim során kezembe került egy már elbuzgott osztrák költő verse. Mennyire időszerű minden Krisztushívő számára az a szeretet, amit Peter Roszger e nyolc sora sugároz:

"Kissé több békét és kevesebb vitát,
kissé több jószágot, irigység félre hát,
igazságból mindig többet,
hajban több-több segítséget,
kissé több mi-t, ön-t kevesebbet,
több erőt, hagyd a lényességet;
és sok-sok virágot, míg élhetsz boldogan,
mert a sírhalmon ez bizony már hasztalan!"

Azzal a szilára hittél, hogy a szeretetnek két karácsony között sem szabad szünetelnie, szeretettel nyújtja át e sorokat a Bajtársi Levél olvasóinak és elnézést kér a fordítás fogyatékoságáért

Szikulusz.

oooOooo

AZ ÉJJELEI CIÁTORLAT.

Zászlóalj segédtisztí minőségemnek már 5. évében jártam, amikor új orvos jött hozzánk.

Bevonulását érthető érdeklődéssel, meg szeretettel is vártam, mert szívesen bibelőttem új emberekkal, és a doktorunk még zászlós, tehát 30-on aluli volt.

Arcra nem mutatott, ono őszinteségért nem neheztelhet rám és azért sem, hogy termetre is inkább Savojai herceghez hasonlíthatom. Teszem ezt azért, mivel a keresztneve szintén Jenő volt.

Sarkány orvos-zászlós, szívóságot és akaratot mutatott, mert az ő orvosi statisztikájában, meg ügymenetében is voltak útvesszők, vagy nyílt kérdések.

Ilyenkor udvariasan jött hozzám, és mindenkor a legjobb tudással vagy a tarattal álltam mellője. A világért sem akart főbenjáró és szokatlan dolgokkal hozzám fordulni, csak olcinte azt szerette, hogy az utak-módok közepette az általa már agyontanulmányozott dolgokból, ügymenet szempontjából a helyes lépésre vagy megoldásra mutassak rá.

Fanulékony volt, mindent megjegyzett, megértett, a dolgát serényen, kedvvel végezte, nem késett el, ruhájára adott, a bajtársakhoz alkalmazkodott, hivatalos és további látogatásakor beszélgetni is tudott, a szigorú parancsnok előtt kihúzta magát, hogy orvosnál többnek látszódjék, és káros szenvedélye nem volt.

A fiatalok -mint szokás- hoccozótek és viccelőtek: is velem, nevetett is azon, mire tovább nevetették, amely arcát előnytelenebbé változtatta.

Azután előtt október 5.; soha fel nem lett a kevés tisztségből küldöttséget, hivatalos kiírdeltet vezényelniünk, s így jutott eszembe, hogy dr. Sárkányt a zsidó-templomba küldöm. Amikor a parancspontot megfogalmaztam, akaratlanul is elmosolyogtam, mert magam előtt láttam a sóvány, sápadt arcu dr. Sárkányt, amint békés beállítottaságát a zsinagógában fenntartott komoly sisak szinte harciasra változtatta.

Utána, éppen végszóra, 6 kopogtat, mire arcomon még enyhe mosollyal a parancspont javaslatot felolvasom neki.

Idáig láttam a nevetését, mely elcsúfította, de ami most történt, azt még loirnom is bajos. Mert ez az orvos-zászlós ezuttal teljes erővel szembe helyezkedett, és a hangja olyanná vált, mintha sérdlem, sértés, büntetés, sőt már, mázsányi szőgyen érné őt az által, ha a zsinagóga küszöbét átlépné.

Alig jutottam szóhoz, de előtörő haragomat visszafojtva magyaráztam meg neki, hogy ez a vezénylés, mely ellen ellenkezés nem lehet és ebben nincs semmi lealázó, hiszen marcius 15-én egyszer magamat vezényeltem a zsinagógába, s a rabbi derék, tanult ember, aki tiszteli a hadsereget, meg a tisztikart.

De dr. Sárkánnyal nem boldogulhattam. A hangja szinte visított, s az arca eltorzult, amikor ezt hörögte: - Nem és nem. Tessék akár kit odaküldeni, de ne engem; mert én oda nem megyek, akár mi is történik! - Ezután kisetett. Jól is tette, mert rettenetesen felgerjedtem. Ilyen a hosszú segédtisztiségom alatt nem történt velem. Hisz' az nyilt szembehelyezkedés, hozzá még egy fiatal próbaszolgálatos részéről. Ha az engem kedvelő zászlóalj-parancsnoknak a dolgot a legszárzabban is elmondom, a do'tort -tudom- mindenképpen a zsinagógába rendeli, és azon kívül jegyzőkönyvet vesz fel az ügyről, mely a meggondolatlan embernek hátrányára lehet.

Sértést láttam az esetben, mert egyőni tekintélyem csorbult. Azután arra gondoltam, hogy a jó ég tudja, micsoda háttérre lehet ennek a kézzel-lábbal és katonátlan szóval való bész ellenkezésnek? Ne kutasuk, gondoltam el. Spongyát rá, mondtam magamban, bár még mindig szőgyen-érzettel, majd más nevet írtam a dr. Sárkányé helyébe.

Nem szóltam erről a furcsa jelenetről senkinek sem, és magamban megfogadtam, hogy a do'ktor ezután is a réginek akarom látni, tehát olyannak, aki pontos, rendes és a feljebbvalóval szemben mindenkor udvarias, elbőzöny és foglymozott.

Hővid hónap múltán végre elbőléptem, a munkám méginkább több lett, és dr. Sárkányt alig láttam. Egyőbbként a régi komolyságával, meg szorgalmával végezte munkáját. Nem jött hozzám már felvilágosításért, igaz azzal sem, hogy magyarázatát adja bántó viselkedésének, illetve a maga módja szerint sajnálkozzék amiatt.

Forró időszakba jutottunk télen is; majd új helyőrségben századparancsnok lettem, s pár hónap múltán dr. Sárkány próbaszolgálatra letelt, tehát orvos-főhadnagy lett. Már addigra elfelejtettem a katonátlan szembehelyezkedését, és közvetlen, meleg szóval kívántam minden jót.

Igen jó légkörben éltam és kedvemre dolgozhattam. Szerettem a logénységet; a tisztesek, újpecek a legnagyobb figyelemmel néztek rám, amikor apránként előjük tartam a gyalogság harcát és szép feladatait.

A zászlóalj-parancsnok olyan szabadkozot adott a kiőpzéshez, amelyet még nem tapasztaltam, s ez jól esett. Egyedőli százados voltam a zászlóaljban, és minden erőmmel azon dolgoztam, hogy ne csak harcban, hanem jellemben is megállják embereim a helyüket.

De nem halandozom el a tárgytól, és elmondhatom, hogy századom első éjjeli gyakorlatához különösen előkészítettem a logénységet. Nagy dolog, mert vaktölténnyel is lövünk. Az nem szolgálhat másra, mint jelzésre, őrzételekre. Az közélről ugy sem szabad használni, legfeljebb 15 m-ről. Megmagyarázom embereimnek, hogy a vaktöltény micsoda veszedelmet, mérgező hatást rejt magában, és példákat sorolok fel, amikor egyesek hanyagságából jóra való, szőgyen honvédoknak a kezét vagy lábát kellett levégni.

Végül eljön a nap, illetve este. Ujra meg újra megbeszölök mindent, hogy a gyakorlat jól sikerüljön. Tábori őrs vonalat állítunk fel és azok között próbálkozik átcsuszni az ellenséges járőr. A fontos helyekre derék tisztoséket küldök, hogy ne legyen hiba, hanem inkább okulás és bő tanulási lehetőség. ./.

Magam mindenütt ott lennék, de mégis a legjellegzetesebb helyre állok. Ott van a kürtös is. A lefújást mindenütt meghallhatják, és aztán nálam gyülekeznek, amikor a legfontosabb dolgokat megbeszélom.

Várakozással nézek az idő múlásával az események elé. Mintha komoly harcba kerülnék, úgy érzem. Nem csoda, hiszen emberem még arra is szinte lázasnak voltak. Lassan telik az idő, majd pár ólszört puska- lövés hallik, s magamban büszkélkedem. Igen, az én fiaim, s tudom, megteszik kötelességüket.

Majd hűhösön, szinte ismételt ösztűz dörren a közelben, és utána ismerős hang kiáltása vág a szívembe: Jajj az arcom! Tüzet szüntes, lefújni -ívöltöm- és rohanok a kiáltás felé. Nagyon nehéz a szívem, de a villanylámpám arról győz meg, hogy nincsen baj. A vaktöltény ágat ért, és abból valami odavágódott a kistermetű ujoncom arcához. A karcolás semmi, és szinte ujjongok az örömtől. Várom azonban a többieköt, mert a távolságokat, meg sötétséget pillanat alatt áthidalni nem lehet.

És egyszer hozzám ér Berta szkv.: -Százados úr alázatosan jelentem, a 2. őtölagazásnál baloszt történt, A kis Vadászt farba lötték. Szerencsére éppen arra ment egy söröskocsi. Felraktuk szegényt, a szkp. helyettes is vele ment, míg Juhász szkv-t dr. Sárkány orvos-f hadnagy úr-ért küldtem.-

-Köszönöm Berta fiam- szólok szomorúan. -Legalább az első intézkedések megtörténtek- és közben annyi minden rágódik már a lelke- men. Vadász a tisztos iskolások között éppen a kedvencem. Ez a rettenetes vaktöltény nem okoz-e számára szinte helyrehozhatatlan roncsolást? Azután belémvág az, hogy ha úgy fogja fel a zászlóalj-parancsnok, akkor annak az egész szerencsétlenségnek én vagyok az oka. Ugy is beállíthat- ja a dolgot, hogy rossz volt az alapalközpes, figyelmeszötlének voltak a honvédek és ez megmutatkozott az első komoly esetről, az éjjeli gyakorlat- nál. A gyakorlati szabályzat azt mondja, hogy a század-parancsnok egyénisége megmutatkozik a század szellemében. Oh irgalmas Isten! Min- den jóra oktatta őket, a század erkölcsileg kimagaslott a többi fölött, de ezt a szerencsétlenséget nem hárihattam el.

Ilyen lelki kínldások közben érem el a több kilométerre levő kiltanyát, amelynek gyengélködő szobájába lépésemkor csak ketten maradnak: a szegény Vadász és dr. Sárkány.

Mindkettő sápadt és fáradt. Erhető, az egyik sok vért veszi- tett, míg a másik teljes ügykezettel dolgozott. Melczen fogom meg mind- kettő kezét, és kis Vadásznak még a homlokát is megfogatom. Kedves, közvetlen mosolyt csal ez az arcára, pedig érzem, hogy lázas.

Dr. Sárkány ektor felém fordul: -Százados úr alázatosan je- lentem, helyi érzéstelenítéssel a vak öltényt teljesen eltávolítottam. Allíthatom, hogy nem maradt benn semmi. A fertőtlenítés megtörtént, így a lész egy-kettőre elmúlik, és a gyógyulás bekövetkezik.-

Csak nézek az orvosra, mint akitől a lelken nyugalma függ: -Ezzel azt mondd kérlek, hogy most már ne küldjük innen kórházba?-

-Természetes, hogy nem küldjük el, ez már teljesen felesleges. Mélyen volt, az bizonyos, de kivittük, és ő már az én betegem.-

A szemébe nézek: -És Neked azt, mint komolyabb esetet nem kell jelentened az alezredek úrnak?-

-Nem százados úr kérem, mint ahogyan a többi ápoltról sem teszek jelentést. Vadász honvéd olyan, mintha beteg lenne. Meggyógyul 4-5 hét múlva, és rajta lesznek, hogy az alezredek úr sohase tudja meg, hogy mi a baja. Múltotassék csak nyugodtan lenni.-

Megkönnyebülten sóhajtok... -Igen köszönöm ezt a megszeme- nő' bajtársiasságot!-

Dr. Sárkány udvariasabb, mint valaha: -Oh, százados úr kérem alázatosan, ez a legkevesebb, amit megtehetek...-

A kis Vadász 5 hét múlva talpra áll, a zászlóalj-parancsnok nem tud meg semmit, a kiképzésbe a lelkeket adom, és a minősítesem a leg- jobh.

De kérdem most annyi idő múltán, hogy mi lett volna akkor, ha dr. Sárkányt 1938. október 6-án mindenképpen beéröltetem az orosházi zsinagógába...?

v. Borcsiczky Imre.

NAGY LÁTOGATÓ JÁRT A NYÁRON GRÁZBAN:

a "Nikita" Moszkvából. Magával hozta két leányát, vejét, meg a szovjet állam győngyszemét: Nina-asszonyt is. Mint ilyen alkalomra szokás, mi is húzintotta ám magát Nina-asszony! Megmutatta, hogy van ám a szovjetek államában is ondolált fej, magassarku cipő, meg feszülő kosztűm. Ilyen csinos külsővel érkezett meg Nina Grázba.

Az autókából kiszálltak, vendéglátóik üdvözölték és közrefogták őket. Nina-asszony kapca-kötője (zalai tájszólása a harisnyakötőnek) olszakadt közben, és lecsuszott a kapcája. Arra a kukoricakása főző paraszt asszonyra omlóztott, akinél a civil életet kezdtem Ausztriában.

B.J.

Megjegyzés a fentiekhez: No, de hiába! Nem a ruha teszi az embert! A tettek, cselekedetek a fontosabbak, amit Nikita már többször, utóbb az ENSZ közgyűlésén való megjelenése alkalmával bizonyított is: Nem tudván uralkodni ösztönein, lehúzott cipőjével verte az asztalt felbőszült állapotában. És mégis... a szabad világ vezetői a kommunista banditák ilyen főnökével akarnak ko-existenciát?

Pedig úgy látszik, hogy 1961-ben a nemzetközi nehézségek Mi-csurin vagy más szovjet olas hitálálásai következtében gyors növekedésnek indultak, és hamarosan súlyos fejfájást fognak okozni a nyolchengeres, csekk-könyves nyugati ko-existenciásoknak is. Veszélyben a nagy jóból, jönnek a tovarisok és mindenkinék, aki szerintük "kapitalist", le akarják vágni a fejét. A temetést majd Lumumba és népe: Nemzetközi To-metközösi Vállalat-a fogja végezni. Csak a csontok maradnak vissza, hogy azokból a Termelő Szövetkezetek részére káli-foszfátot lehessen előállítani.

oooOooo

Gyuzsi.

DICSÉRETEK KÖZZÉTÉTELE.

A MKCSBK vezetője díszes okiratban megdicsérte az alább felsorolt Bajtársakat:

P.A. ezredes és a buenos-airosi cső.csoportot, emigrációs életünkben a csendőr bajtársi szellemnek példát nélkül álló gyakorlati bebizonyítása által szerzett hervadhatatlan érdemeikért.

V.K.J. alezredes, a MKCSBK életrohívása, fejlesztése, a bajtársi szellem fenntartása és ápolása, az ezekkel járó önzetlen, lángoló hazaszeretettől és a Testület iránti rajongástól fűtött felbecsülhetetlen munkásságáért, és a Bajtársi Levélnek több, mint egy évtizeden át igen nagy körültekintéssel végzett szerkesztéséért.

F.F. őrnagyot, egy egész állam területére kiterjedő közösségünk kiépítése, vezetése, a bajtársi szellemnek kiváló föltámasztása és annak a gyakorlati életbe való eredménydus átültetése során izzó hazaszeretettől fűtött felbecsülhetetlenül értékes munkásságáért.

A.P. őrnagyot, területvezetői minőségben egy egész világrészre szétszórt balt Bajtársaink összetartása, köztük a bajtársi szellem ápolása, nyomorba jutott Bajtársaink és Családtagjaik anyagi támogatása, bajtársi közösségi ügyeinknek lobogó hazaszeretettől és a Testület iránti rajongástól fűtött példás intézése által szerzett hervadhatatlan érdemeikért.

D.L. századost, a törhetetlen magyar szellem fenntartása és ápolása, a magyar igazság hirdetése és ébrentartása, különösen a gyászos trianoni békeparancs elleni harcunk diadalra juttatása terén izzó hazaszeretettől fűtött munkásságáért, valamint a m.kir.Csendőrségnek a jövőre való átmentése körül kifejtett érdeműs tevékenységéért.

dr.Sz.F. g.főhadnagyot, a torontói cső.csoport példás vezetéseért, a bajtársi szellem fenntartásáért, ápolásáért és annak a gyakorlati életben való kifejezésre juttatásáért.

E.L.főtörm-t, a magyarságtudat ébrentartása, a magyarság ellen elkövetett szörnyű igazságtalanságok jóvátétele, ugyszintén Testületünknek a jövőre való átmentése körül kifejtett példánzó tevékenységéért és előljáróinak hathatós támogatásáért.

T.J.törm-t, a magyarságtudat-, a csendőr- és bajtársi-szellem ébrentartása és ápolása, mindezeknek a gyakorlati életbe való átültetése

./.

terén hazafias lelkesedéssel végzett eredményös munkásságáért.

M. J. Örm.-t, a magyar igazság győzelmé, a magyar- és a bajtársi szellem ápolása, velük egy boldog magyar jövő hitének ébrentartása érdekében ízz hazaszeretettől áthatott munkásságáért.

K. L. főtörm.-t, a csendőr-bajtársak összetartása, a bajtársi szellem ápolása, ennek a kiváló bajtársi szellemnek a gyakorlati életbe való átültetése és cső csoportjának több éven át történt példás vezetése terén kifejtett érdemös tevékenységéért.

B. M. főtörm.-t, a magyar szellemi szabadságharc mezején tanúsított példás magatartása, munkássága és előljáróinak hathatós támogatásáért.

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Vezetőségünk 110/1960 sz. Terület- és Csoportvezetőknek címzett kiadványát a munka megkönnyébitése céljából összes Bajtársaink részére e számunthoz csatoljuk.

Dr. Papp Zoltán szds. bajtársunk felesége m. év dec. 21-én, Hollandiában Zoltán, Jenő, Csaba nevű fia-gyermeknek adott életet. Igaz örömmel osztozunk a szülők örömeiben, s kívánjuk, hogy a Mindenható segédelmével gyermeküket az idegen földön is oly jó magyarnak neveljék, mint ők maguk.

A Torontóban rendezett tarka-est névső műsora útján elismerésre méltó erkölcsi sikert hozott. Emellett a karácsonyi akciónkra 60, míg a németor-zági magyar gimnáziumban tanuló cső gyermekek részére 40.-dollárt is küldöttek ottani Bajtársaink. Elismerés és köszönet illesse mindazokat, akik az est eredményességéhez tevékenységükkel hozzájárultak.

Hamiltonban karácsonyi ünnepélyt tartottak ottani csoportunk tagjai m. év dec. 27-én este Deme Lajos szds. csoportvez. bajtárs lakásán. Híszekogy elmondásával kezdődött az ünnepély, majd a csoportvez. folkérésére Gérus István bajtárs mondott rövid ünnepi beszédet. Változatos karácsonyi énekek éneklésével, karácsonyi emlékek előadásával, a "Csendes éj" történetek ismertetésével, a magyar és székely Hymnusz éneklésével végződött a bensőséges együttlét.

Központi Segélyalapba az 1960. II. félévben összesen 139.94 Guldon folyt be, amely összegből háromizbeni segélyezésre 114.15 Guldent használtak fel. A maradvány 25.79 Gulden, mely összeget f. év I. félévre a napló 1. tételszáma alatt bevételeztünk. Felkérjük Bajtársainkat ezen alap további támogatására.

Külön kívánságra nyilvánosan nyugtazzuk a new-yersei csoportunk karácsonyi akciónkra és a B.L. fenntartására küldött 55 dollár összeget, amelyhez az alábbi Bajtársak járultak hozzá: G. J. 6, T. I., F. D., Sz. I. és Sz. I. 5-5, K. J., H. L., F. S., Sz. B. és B. J. 3-3, T. M., H. S., T. J., K. J. és B. K. 2-2 és Z. V. 4 dollárral.

Port-colbornei csoportunk pedig 30 dollárt küldött a B.L.-re, míg 10 dollárt karácsonyi akciónkra.

Megköszönjük a bajtársi támogatást azok nevében is, akik Karácsony alkalmával segélyakciónkban részesültek; Isten jutalmazza az áldozatkész Bajtársak önzetlen segítségét.

v. Ivácson József alhdgy. bajtársunkat szölitotta el az Ur sorainkból 1960. dec. 23-án. Az elhunyt 1878. dec. 1-én született Erdélyben, Gyergyó-remetén. A csendőrségnél 40 évet szolgált, és 1937. évben ment nyugállományba. Legutóbb az írt rendfővezetőtanács cső Fel. ügyészenél teljesített szolgálatot. Hazánkba dúló harcok alatt az ellenség elől 1945. évben nyugatra, majd 1948. évben Canadába emigrált. Tagja és evangéizáló presbitere volt a Kanada-Ontárió tartományban levő Delhi-i magyar református egyházközségnek.

Temetése december 27-én az említett magyar református egyházközség templomból történt. Koporsójánál azon a környéken szörványban áll, a hamiltoni csoporthoz tartozó Bajtársak álltak sorfalat. Néhai Bajtársunk koporsóját a hamiltoni csoport díszes, nemzetiszínű szaszalaja

Ezúton köszönettel nyugtazzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra.

takarta le, és a koporsót cső. bajtársak vitték utolsó földi útjára, a temetőbe.

Temetésén egy angol református és két magyar református lelkes végzett szolgálatot. Özvegyén kívül leánya férje: Nt. Borsay László ref. lelkes és családja gyászolják.

A lelkesek szolgálatain kívül elhalt Bajtársunk sírjánál a MUCSEK. nevében Górus István bajtárs az alábbi szavakkal búcsúzott: "Nem tudok elég hálát adni Istenemnek azért a kitüntetésért, hogy a hontalanságban élő MUCSEK. kanadai területének vezetője engem mert fel arra, hogy néhai vitéz Ivácon József m. kir. cső. alhadnagy koporsójánál az egész világon szétszórt cső. Bajtársak nevében búcsúztatót mondjak. Kedves elhunyt Bajtársunk! Nem állíthattunk fel Neked diszürsöget és nem hangzott el diszszakaszna! sortűze sem sírodnál, de ágyunál is hangsúlyosabban dobban majd meg a hontalanságban szétszórt magyar cső. Bajtársak szíve, hogy eggyel ismét kevesebben esszük a hontalanság kenyerét. Elhoztuk Neked és a koporsódra helyeztük nemzetiszínű zászlókat, amely zászló alatt 40 esztendeig hűségesen szolgáltál. Tizenöt esztendő hontalanságod alatt panasz nélkül, m. kir. csendőrhöz méltán otted a hontalanság kenyerét, s amikor 40 esztendő szolgálat után letetted azt a fegyvert, amellyel védted a Te Néped, Fajtád életét és vagyonát, a Te Hazádat külső és belső ellenség ellen, felvetted Krisztus fegyverét, és hirdetted a Krisztusi tanokat csendőrhöz méltán: Hívom, Bocskülettel és Vitézül! Az Isten áldjon meg halál poraidban itt az idegen földben!"

A Clevelandba tartott szilveszteri estéről tájékoztatást még nem kaptunk. Felkérjük a Magyar Csendőrhöz: Családi Közösségének sajtó-bizottságát annak pótlólag való megküldésére.

A meghirdetett dicséretok okiratának rövid leírása: Okirat nagyságu, finom, merített papír, a papír szélétől 2 cm-re magyar nemzetiszínű keret, a felsőrész közepén nagy betűkkel "A HAZAÉRT", alatta az angolos magyar Címek, ezalatt lebegő hullámszalag, ennek baloldalra kiugró részén "HIVEN", a középső ívveláru hullámon "BEGSÜLETTEL", a jobb oldali kiugró hullámrészen "VITÉZÜL" felirások. Ezek alatt közepén nagy, feltűnő betűkkel: "DICSÉRO OKIRAT". A felirat bal sarkán alatt a szám helye, utána hely a szöveg-résznek, a helynek, a körbelyegzőnek és a MUCSEK. vezetője aláírásának. Mindezek alatt hely a megdicséret címének.

L. Gy. szv. főtörm. Torontó. Újévi cikkét hely hiányában nem közölhattük, de más tárgyukat szívesen vesszük.

Karácsonyi akciókról szóló összefoglalót a B.L. következő számában közöljük, mert a közvetlen segítségokról, illetve ajándékozásokról ezidáig nem minden csoportunktól kaptunk értesítést. Kérjük az illetékesektől annak pótlását!

A csendőrnapi emlékezéséről részletes tudósításokat kérünk lapunkban való közlés céljából.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. Adress-Cím: B.L. Szerkesztősége
UTRECHT. Nansonlaan 29. Nederland-Europa.

Druckwerk! Hoer
Printed Matter! Mr. Dr. Béla REKTOR
Periodique! Msr. 520. Toyon Drive
Drucksache! Herrn. Monterey, Calif.

32p.

U.S.A.